

PHẦN 2

Tùng chữ Bông – Cúc - Nhỏ khiến người ta nổi da gà. Âu Cảnh Dịch nhuộm tóc vàng óng, bắt chấp thầy giám thị suốt ngày định cắt tóc cái đầu hấn đi, suốt ngày hấn cười hi hí, không chịu hiểu ra rằng chỉ một lỗi nhỏ nhặt nữa thôi là hấn sẽ bị tổng cổ khỏi trường.

“Anh Âu, anh làm ơn đừng gọi tôi như thế!” Tôi bỏ chổi xuống, lạnh lùng nhìn hấn.

“Bông-Cúc-Nhỏ oiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ! Có người nhắn em nàyyyyyyyyyyyyyyy”

“Anh Âu, có gì nói đi, nói xong thì rút!”

“Ái chà~ Người ta nhắn hộ đại ca nhớ~Đại ca Thành bảo em tan học chờ ở cổng phụ phía Bắc của trường.”

Tôi có thể cảm giác tất cả những đôi tai trong lớp đang dựng lên, “Nghe thấy rồi, Cút!” Trợn mắt lên cho hấn đôi lòng trắng con ngươi, tôi quay về lớp.

Còn có thể nghe thấy hấn ti ti “Đại ca bao nhiêu gái không thèm, lại cứ thích cái con suy dinh dưỡng người bé như quả ớt này!”

Tan học, tôi ra cổng phía bắc, Lý Hoa Thành nhảy từ tường rào xuống, cười hi hi vuốt tóc tôi, kéo tôi vào ngực. “Cái gì vậy?”

“Đi ăn cơm với anh!” Anh ta vui vẻ giỡn, tóm đuôi tóc ngắn của tôi.

“Mẹ em mắng!” Tôi lắc đầu, từ chối như mọi ngày.

“Hôm nay sinh nhật anh!”

“Bố em mắng!” Anh ta năm nay sang tuổi mười mấy nhỉ? Đây là câu hỏi đầu tiên của tôi.

“Anh đi xin phép bố mẹ em” Nói xong, anh ta kéo tôi lên xe thật.

“Anh điên à!” Tôi kéo áo lại, không chịu. Thậm chí tôi biết, bố mẹ mà nhìn thấy Lý Hoa Thành, trong nhà tôi sẽ nổ ra một cuộc cách mạng.

“Thế đi ăn cơm với anh”, có lúc, anh ta bướng như một con bò.

“Thôi để em về hỏi bố mẹ”, nói xong tôi lên xe, anh ta khoái chí nổ máy, chạy ra đường.

Tôi đã nói dối, mười bốn năm nay, lần đầu tiên tôi nói dối.

Tôi bảo bố mẹ là tôi muốn đi dạo phố với bạn.

Với ai?

Với bạn gái trong lớp.

Về sớm nhé!

Vâng.

Tôi không hiểu vì sao tôi đã lừa dối, tôi không hề thấy đi chơi với Lý Hoa Thành là tội lỗi lớn, nhưng trong tiềm ý thức, tôi không dám nói thật ra. Thay đồng phục, tôi mặc bộ đồ bình thường, ra khỏi nhà.

Lý Hoa Thành đợi ở đầu đường, anh ta rất ít khi vắng vắng gần nhà tôi.

Hỏi anh ta vì sao, anh ta chỉ nói mình không phải người ở đây, sợ làm rầy rà cho tôi.

Lên xe anh ta, tôi nghe thấy tiếng một đàn xe máy đuổi theo sau lưng, ngoái đầu lại, hơn chục chiếc xe máy của bọn Âu Cảnh Dịch chạy theo sau đôi tôi.

Họ đi sau xe Lý Hoa Thành rất xa, đỗ đèn đỏ cũng cách hai con phố.

Sau này, tôi mới biết, thì ra tôi và họ là hai thế giới khác biệt hoàn toàn...

Tôi chưa từng đi nói Thọ Sơn, giờ được ngắm phong cảnh thành phố Cao Hùng, quả thực rất đẹp.

Tôi có thể thấy rất nhiều đèn, rất nhiều toà nhà cao.

Gió rất to, mấy lần tôi tưởng tôi bị gió thổi ngã, nhưng tôi cảm thấy rất vui sướng, bởi đây là lần đầu tiên tôi được đi chơi cùng bạn bè.

Lý Hoa Thành không nói gì đi đến bên tôi, cởi áo ra khoác lên vai tôi “Muốn về chưa?” Trong hơi thở anh ta có hơi rượu, Âu Cảnh Dịch đã mang đến một đồng bia, tôi nghĩ Lý Hoa Thành đã uống không ít.

Tôi lắc đầu “Thêm tí nữa thôi, ngắm thêm một tí!”

Anh ta cười, trong mắt rất dịu dàng “Được, chờ thêm tí.” Tôi vẫn thấy những lúc ôm tôi, anh ta không giống một đại ca. Chỉ ít cảm giác khác hẳn với người thân ôm tôi. Khác ở đâu thì tôi không biết.

“Ô~ Chị Hai, sinh nhật đại ca, không tặng đại ca gì à?” Tiểu Hồ vung chai rượu từ xa lớn tiếng hỏi.

“Hiển cái hôn, hiển cái hôn!” Rồi thằng Lâm khệnh bắt đầu gào theo.

“Hiển thân, hiển thân!” Âu Cảnh Dịch khốn nạn bắt đầu khích thêm.

“Bọn này lắm chuyện quá!” Tôi dựa đầu lên ngực Lý Hoa Thành nói buồn buồn.

“Nào!” Anh ta kéo tay tôi, nhảy qua lan can, trượt xuống sườn núi nhỏ, đến đứng trên một chỗ đất phẳng.

“Bông cúc nhỏ, ngồi xuống đây” Anh ta ngồi phệt xuống, đập đập chỗ bên cạnh.

“Gọi tên em” Tôi dẫu môi, nhưng cũng ngồi xuống theo.

“Bông cúc nhỏ”. Anh ta nói trêu chọc, gọi lần nữa.

“Gọi tên em! Tại sao toàn không chịu gọi tên em?”

“Anh muốn gọi em là Bông cúc nhỏ, vĩnh viễn trong trắng đáng yêu...” Thành nói khẽ, không biết nói với tôi hay nói với mình.

“Đành chịu vậy!” Nói đi nói lại vẫn lý do đó

“Giận à?” Thành quay người sang, xích lại gần hơn.

“Đâu có!” Không giận mới lạ.

“Hôm nay sinh nhật anh, cảm em không được giận dữ” Tay vuốt lên má tôi, cười và nói một cách ngang tàng. “Và em còn chưa tặng anh quà sinh nhật.”

“Em có thể cài lên người một cái nơ bướm, tặng em cho anh”. Câu nói này tôi chỉ đùa thôi. Không có ý gì khác, thật sự không có ý gì! Nhưng tôi thấy Lý Hoa Thành có lẽ không nghĩ thế.

Ngẫm nghĩ, sinh nhật anh ta không có quà gì cũng ngại. Tôi lúc đó không có bất cứ một thứ gì có thể tặng, nghĩ ngợi rất lâu tôi mới nói “Nhắm mắt lại”

Thành nhắm mắt. Tôi nghiêng người, khẽ đặt một cái hôn lên má. Như hôn ba tôi thôi, nhẹ và nũng nịu, Thành đối với tôi tốt không kém gì ba.

Thành bỗng mở mắt ra, quài tay ôm ghì lấy tôi vào lòng, tôi không kịp phản ứng đã thấy anh ta cúi xuống áp vào môi tôi.

Tôi không nghĩ ra được cái gì, toàn thân như bị điện giật, ngạt không thở được. Thành buồn tôi ra, đặt ngón tay lên môi tôi, nói khẽ "Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?"

"Không hiểu." Chưa nói thêm đã bị chặn lên môi một nụ hôn khác. Lại gần như nghẹn thở.

Tôi cuối cùng đã biết, Lý Hoa Thành khác hẳn ba tôi, anh họ tôi. Bởi họ không hôn tôi thế này.

Áp lực kỳ thi cuối cấp rất lớn, tôi lại không còn lòng dạ nào học bài.

Âu Cảnh Dịch suốt ngày vồ lấy bài kiểm tra của tôi rồi vui sướng cười hô hố, cho đến khi Lý Hoa Thành xuất hiện, hẳn mới dứt cơn cười.

Tôi thấy bài vở của tôi thảm hại dần. Từ người thứ 3 trong lớp tụt xuống thứ 10, kỳ kiểm tra tháng này tụt xuống 15.

Tôi không sợ, dù sao đứng thứ mấy thì cuối cùng cũng chỉ cần thi đỗ Trung học phổ thông là được

Thầy giáo lại là người lo lắng nhất, suốt ngày kêu sẽ đến nhà tôi thăm hỏi phụ huynh.

Làm một người phải lo âu thay tôi, lại chính là Lý Hoa Thành, kẻ mà óc đã chẳng mang nổi mình óc. Buồn cười chưa.

"Tại sao lại bị điểm kém thế này!" Anh ta nắm bài kiểm tra của tôi tra hỏi bực bội.

"Nếu không thì anh dạy em đi!"

"Em biết là anh không biết gì!" Anh ta trả lại bài kiểm tra cho tôi.

"Thế thì đừng mắng em, ba mẹ em chửi đã đủ rồi!"

"Anh không phải ba em!"

"Em biết". Anh ta lại thế rồi, giữa thanh thiên bạch nhật hôn tôi. Cho đến lúc thầy giám thị tức giận ùng ùng chạy thẳng từ tầng ba xuống thét: "Lý. Hoa. Thành. Cút cho tôi về trường bên kia!"

Thành giơ ngón tay giữa lên chế nhạo thầy giám thị. "Anh về trường đây, học tốt nhé!" Tay nắm túi sách chuẩn bị về lớp.

"Thế còn anh" Tôi nhướn mày, hỏi lại.

"Anh không học nữa, hết học kỳ này anh nghỉ học luôn."

Không học, vì sao, anh ta không học hết cấp ba, bố mẹ anh ta nghĩ sao? Không học hết cấp ba thì làm sao vào được đại học? Làm sao đi xin việc được?

Bỗng nhiên tôi thấy Lý Hoa Thành cách tôi ngày càng xa hơn một chút.

Lúc tan học, ba chiếc xe máy chạy vào sân trường, nghe thấy những tiếng làm tôi sợ hãi"

"Gọi con nào là Hoa cúc nhỏ ra đây cho tao!" Học trò trường nữ trung học Tam Tín, tóc ngắn uốn, mặt trang điểm đậm.

Ngồi từ trong phòng học cũng có thể nghe thấy tiếng hét, tôi đứng dậy định ra ngoài xem có việc gì, Tiểu Hoa ngồi cạnh tôi cúi xuống, lắc đầu, Hoa là một tiểu đệ dưới tay Lý Hoa Thành, bình thường đối xử với tôi khá tốt.

"Chị Hai, đừng ra đây!" Hoa cản, tay thực vào cặp sách tìm hung khí, đưa mắt sang thằng Bé ra ám hiệu.

"Vì sao?" Đây là trường tôi, chả lẽ ai dám ăn thịt tôi? Mà tôi đâu có làm gì đắc tội với cô ta.

"Chờ đại ca đến."

"Không!" Tôi hất tay nó ra, bước ra ngoài.

"Mày à?" Ba đưa con gái vây lấy tôi, mặt hung hãn.

"Đồ mất dạy!" chưa nói hết, đã tới tập cho tôi cái tát mạnh như trời giáng.

Tôi đau quá nhắm nghiền mắt, không hiểu vì sao bị đánh. Tôi chưa gặp cô ta. Cô gái đánh tôi hét lên: "Đồ dê tiện, bà mày Thẩm Nhã Dung đây mà mày dám cướp bò hử?" Nói xong một tay túm mái tóc ngắn của tôi, cúi mạnh, tôi đập đầu xuống đất.

Thẩm Nhã Dung? Tôi chưa hề nghe cái tên này. Tôi cũng không hiểu tôi cướp bò nó bao giờ.

Tôi lăn sang bên rồi bò dậy, tôi không thích bị người khác đánh. "Mày làm gì đấy?"

"Làm gì? Rạch cái mặt mày ra!" Tay nó vỗ tôi, năm móng tay dài sắc nhọn cào lên mặt tôi, tôi vội né, nhưng không kịp. Má trái đau rát, máu chảy xuống đất.

Tôi nhìn máu, giận dữ đấm trả, cô ta kêu lên thê thảm, rồi ngã xuống. Tôi nhìn vết thương to bằng đồng xu trên mặt cô ta, ngạc nhiên không hiểu vì sao.

Nhìn kỹ, thì ra chiếc nhẫn của Lý Hoa Thành tặng tôi cũng đã dính máu.

Trời ơi! Sao lại thế này?

Chớp mắt, một đứa con gái vực Thẩm Nhã Dung dậy, ba đứa còn lại giữ chặt tay tôi, lại cho tôi một cái tát nữa.

Cái tát này có vẻ quá nặng, tôi xây xẩm và lại lão đảo ngã.

Nghe có người gọi “Bông cúc nhỏ!” tôi ngoái nhìn Lý Hoa Thành đang sải bước chạy tới, phía sau là Âu Cảnh Dịch, Vương Trung Khải và một lũ thân cận với Thành, mặt anh lạnh lùng như làn nước lạnh cứng.

Lý Hoa Thành đỡ tôi dậy, sờ lên mặt tôi hỏi: “Em có sao không?”

Những người khác vây lấy lũ con gái.

“Không sao, anh xem Thẩm Nhã Dung, cô ta nặng lắm, em lỡ tay!”

Tôi thật sự không cố tình đánh cô ta bị thương, đó là do cô ta đánh tôi trước.

“Sao em ngốc thế!” Anh ta ôm tôi, hôn lên nước mắt và máu trên mặt tôi, ngoái lại bảo Âu Cảnh Dịch:

“Tay, tao cần bàn tay của nó!”

Tôi không thật hiểu, nhưng tôi có thể lờ mờ đoán ra ý Thành.

“Lấy tay cô ta làm gì?” Tôi vội vã giữ Thành.

“Chuyện của anh!” Anh ta cởi áo lau máu trên mặt cho tôi.

“Đừng, anh Thành, em không muốn anh hại cô ta, cho cô ta đi đi, em xin anh!”

Có lẽ lời tôi nói làm bọn Âu Cảnh Dương lưỡng lự, nhìn tôi ra vẻ không hiểu. Lý Hoa Thành nhìn tôi rồi quay sang bảo:

“Thẩm Nhã Dung, mày nghe đây này, bông cúc nhỏ là của tao, hại cô ấy nữa, lần sau tao giết mày!”

“Nghe rõ chưa hả? Cút!”

Âu Cảnh Dương miễn cưỡng mở lối cho Thẩm Nhã Dung và lũ con gái xiêu vẹo đi ra.

Nhìn gương mặt Lý Hoa Thành lạnh lùng, tôi phát hiện, anh ta đã trở thành một Lý Hoa Thành không giống như tôi từng quen...

"Con gái, lại đây!" Tôi vừa vào đến cửa, ba tôi ngồi trên sô pha gọi.

"Sao ạ!" Tôi cúi đầu, che đi phía mặt sung vù, trong lòng thầm nghĩ, thôi hỏng rồi.

"Nhà trường gọi điện đến báo, con đánh nhau!"

"Làm gì có ạ!"

"Dạo này con chơi với thằng mất dạy nào đấy hả?"

"Anh ấy không phải mất dạy!" Tôi bực bội với cách ba tôi nói, nên lớn tiếng cãi.

"Tao bảo mày, đừng có tưởng lớp 9 rồi thì tao không quản lý mày.

Từ ngày hôm nay trở đi, cấm ra khỏi nhà, đi học tao chở mày đi. Còn thằng khốn kia cút ra xa ngay, tao cấm không cho gặp mặt, nghe rõ chưa hả?" Ba tôi đứng hằn dẫy, mặt nghiêm khắc.

"Ba không có quyền cấm con!" Tôi kêu to.

"Mày... mày đồ mất dạy!" Bốp một phát, ba tôi cho tôi một cái tát.

Tôi sững sờ, hôm nay tôi bị đánh chưa đủ sao? Ngay cả ba tôi cũng tát tôi? Tôi rơi nước mắt. Tôi hét lên với cả mẹ vừa đi từ bếp ra: "Con ghét ba mẹ! Ghét ghét ghét ghét!"

Nói xong, tôi chạy lên gác, khoá chặt cửa phòng lại khóc thất thanh.